

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput VIII. Referuntur summatim aliæ excellentes hujus magnæ Dei
famulæ virtutes.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

conversando sese in virtute perficeret, ad quam omni studio aspirabat, & in dictæ Sanctæ confortio, cum magnæ sanctitatis opinione, vivere desijt.

Pari ratione jurant universi testes, & plurimùm mirantur omnes, quæ de con-

summata prudentia, & sapientissimis consilijs in hac Virgine cognoverunt, quam in humili abstrusi cubiculi angulo Deus constituerat veluti cœleste lumen, tanquam sacrum sæculi nostri oraculum.

CAPUT VIII.

Referuntur summatis aliæ excellentes hujus magnæ Dei famulæ virtutes.

Sicut hæcenus tot testes singularem nostræ Virginis celebraverunt prudentiam, ita quoque tres alias deprædicant virtutes, quas vocamus Cardinales, insinuantes nonnulla exempla accuratissimæ ipsius justitiæ, in distribuendis eleemosynis, quas illi Deus submittebat, cujus se tantùm esse arbitrabatur œconomam, nihil amplius suis indigis consanguineis tribuens, quàm alijs, in simili penuria constitutis, pauperibus largiretur: ita ut nulla unquam violentiâ aut importunitate posset flecti, ad cedendum affectibus carnis & sanguinis, quam solæ commovebant ærumnæ & necessitates. Temperantia ipsius in victu erat summa, & quæ illi convixit, asserit, mirum sibi visum fuisse, quòd tempore suarum infirmitatum tam modicis sustentaretur alimentis. Verùm id parum est mirabile in Virgine, quæ tempore suæ sanitatis, prout vidimus, perpetuum semper observavit jejunium, & rigidissimam abstinentiam. Recensent testes, nullum inveniunt finem, quæ sunt experti de heroica illius fortitudine, in tolerandis coacervatis molestijs, secundùm se tam gravibus, numero tam multis, quibus illam Divina Majestas probavit; in exequendis cum admirabili perseverantia bene cœptis, nè minimùm ab ijs desistendo, adeò ut nullò unquam modo dimoveretur, multò minùs recederet ab eo, quod semel prudenter decernebat, esse è majore sui Domini gloria.

De ipsius demissione animi multa in utraque parte hujus historiæ sunt scripta.

Vita Mar. de Escob. Pars II.

Quisquis efficacia vanæ gloriæ stratagemata, & subtilitatem, quæ se hæc teredo humano cordi insinuat, cognoscit, obstupescit, quòd sancti ac docti hujus Virginis Confessarij jurent, indubitatum ipsis esse, ex ijs, quæ ex propria ejusdemmet confessione intellexerunt, ac diligentissimè modum illius agendi observantes compere-runt, ipsam nullum unquam in anima sua sensisse motum superbiæ. Et verò testantur, quotquot cum ea sunt versati, pretiosissimum profundissimæ humilitatis spiravisse odorem, quidquid ab hac Sancta dici, vel fieri audiverunt, aut viderunt. Jurat P. Michaël de Orenja, usque adeo Virginem istam fuisse humilitati addictam, ut ignotorum quorundam judicio videri posset excessus, quod in illius exercitio demonstrabat. Non sufficerent multæ philyræ, ut vel in compendium redigeretur, quod de hac virtute fusè referunt authentica originalia, quæ à me allegantur.

Admirabilissima fuit in hac Virgine veracitas, & horror cujuscunque mendacij: avertabatur non solum omnem fraudem aut fictionem in rebus serijs, verùm etiam quemvis jocum aut lusum, ubi vel minimum appareret minoris sinceritatis vestigium; & quidem non tantùm in se ipsa, sed etiam in Virginibus adhuc juvenculis sibi cohabitantibus, ita ut, si puella aliqua inter nendum alteri sociæ joci, ac tantillæ recreationis gratiâ quidpiam occultaret, id non posset ferre, statimq; huic diceret, ubi esset occultatum, quod quærebatur. Sufficiat ita morales hujus magnæ DEI servæ virtutes breviter indicavisse.

Innuamus aliquid de perfectissimo gradu,

III 2

in

in quo illi Theologicæ fuerunt à DEO communicatae.

Omnes Romanæ Catholicæ Ecclesiæ filij vivimus in Fide: hæc est unica infallibilis lux nostrarum tenebrarum, singularis dux nostri itineris, spiritus nostri oculus, quo cœlestia videntur mysteria. Verum istud, inter alia, est reperire animarum discrimen, quod animæ fideles communiter hunc visum habere videantur quodammodo tectum spisso & rudi velo, per quod tantum aliquid quasi confusè de divinis arcanis conjectant: Sanctorum autem animarum oculi velari videantur subtili quadam ac delicatâ bysso, per quam objecta, quæ creduntur, quasi discernunt. Hæc absque dubio servantur clausa à Fide: sed nobis, qui vulgariter vivimus, sunt velut in arca cedrina, cuius, licet sit pretiosa propter materiam, densitas impedit, nè possint conspici; Sanctis autem tanquam in scrinio crystallino, quod se, tametsi illis non aperiatur, per id saltem quod pellucet, paritur penetrari. In Fide Venerabilis Marina vivebat mortalem hanc agens vitam, sed ea tam excellenti, & à Divinis radijs collustrata, ut certo modo videatur fuisse intuita quod credebat, & quantumvis crederet, fructa eo, quod desiderabat, atque illud ipsum possedisse, quod diligenter querendo nulli parcebat labori. Hoc dicere volebat P. Michaël de Orenja dum in suo juramento de ista nostræ Virginis virtute hæc profert verba: Fides, quam hæc famula Dei habuit de divinis mysterijs, agnosci potest ex magnitudine luminis, quod illi Deus ad ea penetranda communicaverat: dicebat enim, se vehementer mirari, potuisse in ullum intellectum cadere dubium de illius veritatibus. Hinc fiebat, quod differendo de his mysterijs, non loqueretur, quasi illorum notitiam haberet ex solo Fidei lumine, sed acsi ea vidisset. Tanta erat claritas ac facilitas, quâ ab illa explicabantur. Idem prorsus jurat P. Fr. Andreas de Ponte.

Mater Maria de Sacramento ipsius socia, quæ illius dictata non raro calamo excipiebat, sic ait: Communicavit illi Deus valde vivam Fidem, propter quam cum

magna gratia loquebatur de rebus cœlestibus, ac tam facile illas etiam duas trêse philyras implendo, annotabat, quàm si qualemcunque scriberet epistolam. Atque cum ipsam interrogarem, quomodo memoriâ polleret ad res tam sublimes tam facile conscribendas, respondit mihi: Deus mihi hanc præstat misericordiam, ut ita præsens habeam mysterium, sicut tum, quando in me peragitur: nisi enim mihi à Deo ista gratia fieret, non auderem illud describere. Et verò bene lumen istud acquisitum emicabat in verbis, quæ ab ipsa audiebantur, & in eo, quod illius dictis acquiescerent ij, cum quibus loquebatur, nec non in facillimo & clarissimo modo, quo res spirituales, & quarumcunque virtutum exercitium explicabat, adferendo aptissimas comparationes, quas ego, & quilibet poteramus percipere. Audi di-centes gravissimos Theologos, præsertim Patrem Magistrum Fratrem Didacum de Guevara, Ordinis S. Augustini, ejusdemque Provinciale, à se in vita sua neminem auditum fuisse, qui clariùs de hujusmodi rebus sermocinaretur, aut magis competentis ab ea consilium commoveret.

Hinc ardens illud Virginis nostræ oriebatur desiderium, ut pura conservaretur Fides in Regnis Catholicis, reducerentur hæretici, & gentiles converterentur. Cujus rei specialissima extant exempla, affectus ferventissimi in ipsius scriptis, quæ supra in libro secundo retulimus. Et Domina Maria de Obregon prudenter ac rationabiliter juravit, miracula fuisse, quæ per istam virtutem hæc serva Dei egit, tum facile, propriè, & gratiosè exponendo res divinas; tum exoptando puritatem Fidei in his Regnis, & ejusdem in extraneis propagationem.

Spei virtus est firmissima, contra continuas navigationis nostræ tempestates, anchora; est cydonitis, quâ tot amara in vita spirituali catapotia condita deglutuntur. Spes est calcar, quo stimulata anima, quantumvis fatigatissima suum cursum accelerat. Illa, quod est molestum, reddit animæ leve; facile efficit, quod est arduum; illa eam in ipsius exilio exhilarat; est pere-

grinanti Raphaël. Qui legit molestias, vias tam scabrosas, per quas Deus duxit Venerabilem Marinam, bene videbit, ipsā ideò solum ijs potuisse non succumbere, quia securo hujus virtutis baculo innicebatur, de qua sic loquitur P. Fr. Andreas de Ponte: Semp̄r in ipsa, quamdiu cum ea sum versatus, spatio triginta sex annorum, agnovi, illam cum magna suæ salutis spe vivere. Fundabat hanc in meritis Christi Domini, semper suis heroicis virtutibus, per Divinam misericordiam, cooperando; quanquam ex profunda animi demissione existimaret, nihil esse, quidquid ageret. Ac proinde, licet in ipsius scriptis toties legantur anxietates, dubia, ac timores, in quibus vivebat; nunquam tamen versabantur circa salutem, sed viam tot visio- num, quā à Deo ducebatur, an foret secura. Hinc proveniebant vota ipsius, ac desideria ardentissima, migrandi ex hac miserabili vita, & contemplandæ in æterna Divinæ Majestatis: quæ nihilominus conjungebat summæ, in sanctissimam Domini sui voluntatem, resignationi. De his desiderijs sanctè presumptuosis, ortis ex vivacissima illius spe, addit in suo jurato testimonio P. Michaël de Orenja hæc verba: Solebat mihi multoties dicere, suam animam esse instar aviculæ, quā aliquando uno pede vidisset alligatam filo, semperque sursum evolantem, & conantem se solvere, quæ si id potuisset assequi, sustulisset se in aërem, effugiendo hominum conspectum; atque sic animam suam, mortalitatis catenis vincit, semper volitare affectibus, cupientem dissolvi, ut frueretur stabilitate illorum immortalium bonorum, quæ ipsi, diu noctūque ad ea aspiranti, toties Deus ostendebat. Dicebat mihi quoque, se interdum quærere ex Divina Majestate, quandonam futurum esset, ut illucesceret ille exoptatus dies: & responderi sibi à Domino, ut se non affligat, brevī enim futurum; statimque sub- jungebat: Ah, Pater, quā diuturnæ sunt breves moræ Dei!

Mater Maria de Sacramento, post multa relata de generosis hujus virtutis actibus, quos in sua Domina notavit, jurat

etiam sequentia: Quamvis hanc tantam, adeoque bene fundatam in altissimis me- ritis, & pretioso sanguine Christi haberet fiduciam, tamque ardentem optaret, ut ipsam Deus hinc auferret, id tamen faciebat, cum tanta voluntatis conformatione & resignatione, ut diceret, se, dummodo esset voluntas Dei, & aliquā ratione prod- esse posset suis proximis, hic libentissimè permansuram ad finem usq; mundi. Huc spectat, quòd illam anno præterito, cum vehementer esset afflicta, videns quædam fieri contra beneplacitum Dei, dicentem audiverim, quòd ipsam Divina Majestas bene posset ad se transferre, cum jam ad nihil sit utilis. Tum ego illi dixi. Ah, mea Domina, utinam essem tam felix, ut te viderem surgentem ex hoc lecto, atque nobiscum euntem ad templum! Et respondit mihi: Confido in Deo, id non eventurum: hoc enim tanto me afficeret dolore, quan- tum sentiret aliquis navigans, qui post to- lerata multa adversa, & superata multa pericula, videns se jam esse proximum, ut exscendat ex navi, adverteret excitari tempestatem, à qua repelleretur ad pro- fundissimum mare. Domina Magdalena de Cisneros jurat, Virginem nostram magna prodidisse desideria moriendi, & hac de re loqui consuevisse cum magno affe- ctu, atque dum de eadem materia ageret, immutatâ facie, vultum præ se tulisse ecce- lestem, incitantem ad laudandum Deum. Hoc sufficiat de ipsius spe, ut nobis sit lo- cus referendi aliquid in præsentī capite de ardenti illius charitate.

Hæc, ut est omnium Regina Virtutum, ita etiam anima dans illis vitam, halitus, quo respirant; decor, quo exornantur. Et quandoquidem omnes tam florentes in ista Venerabili Domina vidimus, clarissi- mum est indicium, fuisse copiosissimum charitatis fontem, à quo irrigabantur. In purissimo hujus Virginis corde, jam inde à tenera infantia, usque ad mortem, viva quædam arsit fornax immortalium flam- marum; perenne fuit flumen affectuosorum fluctuum, anhelitus perpetuus, continua solitudinis aspiratio, indefectibilis motus versùs suum centrum. Fuit idem

amor sobria animæ ejus ebrietas; insatiabilis ipsius affectus hydrops; sancta & prudentissima stultitia rationis; satietas, quæ illam semper relinquebat famelicam; vultus lethale, quo vivebat; dolor, quo oblectabatur; arcana voluptas, quæ illam efficiebat Martyrem; deliquium, à quo confortabatur; ac denique fortitudo, à qua novis teneritudinis incrementis magis ac magis devinciebatur suo Dilecto. Omnes namque hi tituli, quibus Sancti Patres, & sacri Doctores compellant charitatem, dū ad arctissimam cum suo Deo pertingit unionem, & effectus, quos producit, deprehensi fuerunt tam vivaciter in nostra Virgine expressi, ut nihil scripserit, nullum peregerit negotium, & nē verbum propè sit locuta, quòd hanc veritatem manifestè non indicaret.

P. Fr. Andreas de Ponte in suo jurato testimonio sic ait: Æstuebat amore Divino, & hinc derivabantur in naturam magni ardores externi, ut ipsi necesse fuerit succurrere aqua: eratque notorium, inextinguibilem sitim, quam patiebatur, processisse ex incendijs hujus Divini ignis, qui tantus ex sequentibus fuit causis. Primò, propter sublimissimam cognitionem Dei, quam illi idem Dominus communicaverat: quia enim est summum Bonum, & altissimum amoris objectum, quò melius cognoscitur, eò ampliùs amatur. Secundò propter debitam puritatem, quam hæc Venerabilis Virgo semper conservavit, nihil magis amando, quàm Deum. Tertiò propter magnas visitationes, revelationes, & gratias speciales à Deo habitas: nec enim tales favores præstat, nisi animabus, quæ summo feruntur amore erga immensam ipsius perfectionem. Quartò, quia continuò præsentem habuit eundem magnum Deum, eò quòd nunquam ab Ejus Majestate avelleretur, in qua præsentia tot annis, qui fuerunt propè octoginta, perseveravit, & quidem intenta assiduo omnium virtutum exercitio. Ac tandem quia prædita fuit gratiore pro collatis sibi gratijs indole, quàm ullum unquam noverim; fuerit etiam extraordinaria, omnemque excedens exaggerationem, ma-

gnitudo amoris, quo flagrabat, quando quidem tam multa à Deo accepit. Meliùs id intelligitur ex quadam ipsius scheda, in qua animæ suæ aperit statum, & inter alia dicit hæc verba: Quid aget anima, quæ amore sui Dei est graviter vulnerata, & infirmatur, esuriens ipsum, vehementerque hoc suum Bonum sitiens? Si non comedat anima, & non satietur, totam se Divinà hac escà replendo, eadem prædicta miserabilis natura (eò quòd se tantopere univert, & familiarem reddiderit, atque quodammodo indentificaverit spiritui, & ali-quà ratione conditionem ipsius participaverit) etiam deficit, & pessumit. Quid ergo remedij? Hucusque hic testis, à quo non nisi tantillum ex multis, quæ ad præsens propositum juravit, accepi.

Multò adhuc prolixiùs hac de re jurat P. Michaël de Orenja, & fusissimè expendit causas, quas supra nominatus testis commemoravit, additque postea: Effectus hujus amoris, qui sensibus percipiebantur, ego ipse frequenter observavi ex calore, quem respirando mea manui imprimebat, dum illi porrigerem epulum Eucharisticum. Et quia illam videbam grave corporis patientem incommodum, propter incendium, quod in illud derivabatur ex anima, imperabam ipsi, ut temperaret vehementiam affectuum amoris Dei, ad laborando, ut isti remanerent in superiore animæ parte, cohibitis, quoad fieri posset, potentijs materialibus. A Medicis, ob notitiam & experientiam, quæ perspectos habebant hos affectus, jubebatur interdum sumere aliquot aquæ haustus, ad temperandos illos ardores, qui erant tanti, ut mihi aliquando Marina Hernandez, illa ipsius socia, magna Dei serva, dixerit, videri sibi Dominam suam torreri ad ignem.

Mater Maria de Sacramento jurat sequentia: Quia amor Dei, qui in ipsius corde ardebat & pectore, adeò erat vehemens, tantique inde procedebant ardores in vultum & manus, ut nos in rigore hyemis oportuerit flabello chartaceo excitato ventulum, ad dictas manus refrigerandas, quòd viderentur aduri: porrigebamus illi

idcirco aliquot haustus aquæ frigida, propterea quod cibus in ipsius stomacho combureretur. Aliàs in ea attollebatur ipsa pectoris latitudo, eratque necesse illud totis viribus, quibus ego & meæ sociæ valebamus, comprimere. Calorem verò istum non fuisse naturalem bene erat advertere ex eo, quod illi obnoxia esse non potuerit, tum ob tempus hybernium, tum ob tam provectam suam ætatem, tum etiam ob magnam suam debilitatem. Insuper si per quampiam rimam vel modica ad ipsam auram ingrediebatur, penetrabat illam, & supra modum dis cruciabat, novam ei præbendo causam dolorum & alterationum. Addit Domina Angela de Osorio, tantâ interdum vi fuisse superficiem pectoris & stomachi elevatam, ut, cum nec ipsa, neque sociæ possent illum impulsu coercere, solitæ fuerint adhibere patinam ligneam, quam ipsi omnibus viribus apprimebant, ad eum cohibendum.

Quid Doctor Gabriel Cansecus, vir, sicut supra dixi, ob suam virtutem ac doctrinam insignissimus, de his effectibus senserit, scripsit in suo juramento his verbis: Toto tempore, quo cum hac Domina sum versatus, semper in ea agnovi charitatem erga Deum & proximos, in gradu heroico: eandemque agnoscunt, ac de prædicant, quicumque illâ vivente cum ipsa egerunt. Innumeris vicibus, tum ex propria hujus Domina relatione, tum ex symptomatibus, quibus molestabatur; qualia erant, difficultas frequentis ac deproperatæ respirationis; item sensibilis & molestissimus calor in tactu, & ructus prodentes nidorem, quibus affligebatur, atque ardens & incensus aer, quem cum ingenti difficultate spirabat; animadverti hæc omnia fuisse indicia ardentissimi caloris & incendij, quod in cavitate pectoris & stomachi patiebatur. Atque cum sæpius illius vehementiam considerarem, persuasi mihi, non adesse causam adæquatam merè naturalem, ex qua tam intensus ac molestus effectus posset oriri, & consequenter illum provenire ex causa supernaturali. &c. Adfert deinde doctissime rationes, cur hæc incendia non potuerint habere causam na-

turalem in ætate, complexione, & victu hujus Virginis, in qua curanda sibi tantam comparaverat experientiam. An verò causa supernaturalis potuerit esse amor Divinus, ardens in ipsius corde, decernent, inquit, qui ferventi spiritu multa de amore Dei disserunt. Adjungo tantum huic testimonio (ita præsens argumentum concludens) multa exempla, quæ de internis his incendijs in multis extant Sanctis, & legi possunt apud P. Didacum Alvarez de Paz, doctissimum & sanctissimum vitæ mysticæ Magistrum; neque defuerunt nostro seculo. Quandoquidem Sancto Fratri nostro Stanislao oportebat, durantibus hujusmodi affectibus, cor aquâ refrigerare. Sancto autem Philippo Nerio (quod Breviarium Romanum in ipsius Lectionibus testatur) fuerunt incurvatæ duæ pectoris costæ, dando spatium impulsibus amoris, quo cor illius æstuabat, dubio procul distrumpendum, nisi naturales sui sitûs terminos habuisset dilatatos. Quod attinet ad modum, quo supernaturales affectus tam vehementer corpus immutant, nihil ille differt ab eo, quod idem corpus à naturalibus nostræ voluntatis affectibus movetur ac immutatur. Imò quantò illi, propter participatum ab intellectu divinum lumen, sunt vivaciores & efficaciores, tantò agent potentiùs in partem sensitivam. Hæc philosophandi ratio (quamvis diversæ sint Theologorum sententiæ) doctis est clara: Lectori minùs erudito sufficere, si eam credat, connitendo, ut, Divinâ opitulante gratiâ, potiùs per illius experientiam proficiat, quàm ut, ad ipsam intelligendam, profundis se speculationibus immergat.

